

QUAN LA VIDA DÓNA UN TOMB

Verònica Pardo i Elena López

Ortoli Baylina

“Actualment els joves no tenen excusa per tenir comportaments de risc”

El cognom Corretja s'associa de manera sistemàtica al tennis, a èxits esportius, a campionats guanyats, a triomfs i medalles olímpiques. Però aquesta família, a banda de viure moments molts feliços gràcies a les victòries del menor dels seus fills, l'Àlex, també va passar una sotragada molt important quan l'Ivan, germà del famós tenista, va patir un greu accident als 14 anys d'edat.

Ivan Corretja

Per veure el vídeo sobre el testimoni de l'Ivan Corretja: infotransit.gencat.cat

“Ara som exigents amb la imprudència i les conductes de risc al volant i no com abans, que semblava que fos un tabú dir-li a algú que corria massa o que no havia de conduir borratxo perquè si ho feies eres un cagat o un pesat”

“Era la revetlla de Sant Joan i havia anat de còpes amb un amic per Barcelona. A les quatre de la matinada vam decidir tornar a casa. Anàvem amb moto per la carretera de l'Arrabassada de tornada a Sant Cugat i quan faltaven només quatre revolts per arribar a casa nostra, un cotxe, que venia en sentit contrari, va envair el nostre carril i va xocar frontalment amb nosaltres.” Així relata l'Ivan Corretja, amb un record vivíssim, el seu accident de fa 25 anys. Tenia 14 anys i estava en plena adolescència.

Arran de l'accident, l'amic de l'Ivan va patir una fractura de les dues cames, mentre que ell va rebre la pitjor part. La seva cama va quedar molt mal ferida. “Em feia molt de mal, la cama sagnava moltíssim i sentia un dolor insuportable.” El noi que conduïa el vehicle els va socórrer en primera instància. En aquella època, no hi havia telèfons mòbils i l'Ivan es va veure tan al límit que li va dir que el carregués al cotxe i el portés a l'hospital més proper. “Em va preguntar: ‘Et porto a la Vall d'Hebron?’, i jo li vaig dir: ‘No, porta'm a l'Hospital General de Catalunya’, perquè em pensava que no hi arribaria.”

Durant aquell curt trajecte, que se li va fer interminable, l'Ivan es va obsessionar a no adormir-se perquè tenia por de no despertar-se més. Per això, un cop va arribar a l'hospital, el primer que va preguntar al metge va ser si podia dormir. En tot moment va ser molt conscient de què li passava i de la gravetat de les seves ferides, fins al punt que durant 24 hores va saber que es lluitava per salvar-li la cama. “En el primer moment sentia tant de dolor que m'era ben bé igual el que em fessin, però sí que és cert que quan em van baixar al

quiròfan em vaig ensorrar. Vaig pensar: ‘Em despertaré i ja no tindrè peu’.”

Finalment li van haver d'amputar la cama de genoll cap avall per evitar mals majors. “El fet d'estar conscient durant tot el temps em va fer valorar que tallar-me la cama era el mal menor.”

Per als pares, va ser un cop dur però des del principi el van ajudar a adaptar-se a la nova situació. Sempre va tenir també els seus germans fent-li costat, els quals van viure amb molta angoixa la situació. La nit de l'accident els seus pares eren a Osca i explica l'Ivan que el seu pare aquella nit va somiar que ell tenia un accident i que es moria. Per això quan va sonar el telèfon de matinada va dir sobresaltat: “És l'Ivan!”.

“El mal, el patiment, la sensació que t'estàs morint queda per sempre, això no t'ho treu ningú”

L'Ivan va celebrar els seus 15 anys a l'hospital entre cures i rehabilitació, i aquell estiu va haver de renunciar a viatjar als Estats Units, on tenia previst anar abans de l'accident. “La meva recuperació anímica sempre va ser en positiu perquè, com que durant tot l'accident vaig ser molt conscient i em vaig veure tan i tan malament, vaig valorar per damunt de tot el fet d'estar viu.”

Però no es pot passar per alt que l'Ivan tenia 15 anys i estava en plena adolescència, en una edat en què els joves comencen a tenir

Si voleu explicar-nos la vostra experiència com a víctima (o familiar) d'un accident de trànsit, poseu-vos en contacte amb l'Oficina de Premsa i Comunicació de l'SCT: 93 567 39 73/74 o premsasct@gencat.cat

les primeres relacions sentimentals i l'aspecte físic és molt important. "Al principi tot va ser molt fàcil perquè per damunt de tot valorava estar viu", recorda, però un cop li van posar la pròtesi les coses van canviar. "25 anys enrere les pròtesis no eren com ara. Es col·locaven amb corretges, estaven fetes d'uns materials que et feien moltes ferides i cada dos per tres te l'havies de treure i tornar a agafar les croses perquè et feia mal i anaves coix." Va ser en aquest període posterior on l'Ivan va patir més psicològicament les conseqüències de l'accident. "Donava molta importància a l'aspecte físic com fan tots els nois i noies d'aquesta edat i la meua obsessió era que no se'm notés que portava pròtesi." Amb els anys es va adonar que la pròtesi era el menys important, que "el més significatiu era seguir viu, caminar bé i tenir el mínim dolor possible".

Al cap d'un any, va poder marxar als Estats Units a estudiar i allà va fer un avenç considerable en la recuperació tant física com emocional. Va trobar noves motivacions i es va anar adaptant a la seva nova situació.

Implicat en la conscienciació dels més joves

Des de l'any 2006 l'Ivan participa activament i sempre que pot en diferents accions de sensibilització impulsades pel Servei Català de Trànsit i la Fundació RACC. Recentment ha participat com a testimoni en una sessió de Road Show promoguda per la Fundació Mutual de Conductors, Stop Accidentes i l'SCT. "M'ha agradat moltíssim l'experiència." Els Road Show són unes sessions de sensibilització on es mostra als nois i noies adolescents la realitat més dura i crua de les conseqüències de les actituds de risc en la conducció. L'Ivan creu que el seu testimoni pot ajudar els joves a entendre que "conduir no és un joc i que es poden perdre moltes vides pel camí".

Double Match

L'Ivan Corretja va estudiar publicitat i després dret. Quan el seu germà Àlex va començar a destacar en el tennis, ell progressivament es va fer càrrec de gestionar els seus contractes publicitaris. Van acabar professionalitzant la relació i van crear Double Match, una empresa dedicada al *management*, el patrocini i el dret esportiu. L'Ivan és, des del principi, el representant esportiu del jugador blaugrana Xavi Hernández, amb qui després de tants anys té "una relació molt cordial i propera, a banda d'haver pogut gaudir de tots els èxits de la seva carrera professional al Barça". Per Double Match han passat també altres esportistes d'elit com Gemma Mengual, Feliciano López, Álvaro Velasco, Albert Costa, Toni Elias, Ona Carbonell i Laia Sanz.

Com a publicista, considera que és molt important invertir en mitjans i campanyes de seguretat viària per fer arribar un missatge que vagi arrelant en la societat. Però quina és la campanya ideal? L'Ivan creu que cal treballar de manera transversal i que el missatge, el to i la forma de la pel·lícula que es vol mostrar dependrà del públic al qual ens dirigim i de què volem aconseguir.

Considera que aquesta sensibilització és una tasca difícil que ha de començar necessàriament des de les famílies. "Jo crec que la meua generació no estava prou educada ni conscienciada en l'àmbit de la seguretat viària. Allò que era normal per a nosaltres, com ara conduir begut, per als joves d'avui és molt greu perquè són molt més conscients que es poden fer mal i que poden fer mal a terceres persones."

"Jo no ho he superat perquè cada matí m'he de posar la pròtesi, però m'hi he adaptat"

L'Ivan troba que aquestes sessions són molt ben rebudes pels joves i que es nota que els nois i noies es posen a la pell del testimoni, surten tocats i els afecta, però també pensa que "potser se'ls oblidarà ràpidament". Amb tot, està convençut que la conscienciació social respecte a la conducció va arrelant a poc a poc: "Actualment els joves no tenen excusa per tenir comportaments de risc perquè des de petits s'estan educant en els valors de la seguretat viària". I afegeix: "Als nostres fills ja no els tolerarem que facin l'idiota com fèiem nosaltres".

Corretja explica que sortia de marxa amb els seus amics i que bevien i corrien. I també que ell era el primer a dir allò de "no passa res". "I això sí que era greu, perquè jo havia tingut un accident i havia perdut una cama", però ho justifica: "Els de la meua generació érem uns inconscients i no teníem cultura de res". De fet, l'Ivan no culpa el conductor del vehicle que va provocar el seu accident. "Sense dubte ell en va ser el responsable, però no el culpo de res perquè tots fèiem igual." A l'Ivan sempre li agrada transmetre als joves la idea que han de tenir clara: "El que a mi em va passar es pot evitar".

L'Ivan col·labora en els Road show que promou la Fundació Mutual de Conductors, l'SCT i Stop Accidentes.

Actualment l'Ivan està casat amb la Paula Martí, la coneguda golfista, i tenen dos fills. L'Ivan diu que els seus fills saben el que li va passar però que mai els ho ha explicat amb detalls. "Per a ells, que a mi em falti una cama i porti una pròtesi és natural i no hi veuen res d'estrany". Tot i això, "una vegada al club de tennis un nen va dir: '¡Anda, parece un robocop!', i llavors el meu fill gran, que tenia tres anys, em va preguntar: 'Papa, per què diuen que tu ets un robot si tu ets el meu papa?'"

"Quan algú em diu: 'Però si estàs de conya! No se't nota gens', jo sempre li responc: 'Sí, és clar, estic molt bé, però preferiria no haver tingut mai aquest accident i tenir les dues cames'."

"Això de portar una pròtesi és com aquell que té un gra a la cara i es pensa que tothom el mira quan en realitat la gent prou feina té amb els seus problemes com per preocupar-se pel teu gra"

Corretja és publicista i representant d'esportistes d'elit com el futbolista Xavi Hernández o la nedadora Gemma Mengual.